

безпеченням культурної спадщини. Організація змагання або мистецькі фестивалі. Важлива участь волонтерів у зборі фінансів на ту чи іншу благодійну ініціативу.

В Україні є кілька організацій, які фокусують свою діяльність на підготовці волонтерів. Звернувшись до цих організацій, ви можете з одного боку пройти навчання як майбутній волонтер, а з іншого отримати корисні поради стосовно можливих волонтерських ініціатив. До організацій, які активно займаються підготовкою волонтерів, належать: Всеукраїнський громадський центр «Волонтер», Всеукраїнська асоціація молодіжного співробітництва «Альтернатива – В», Центр волонтеріату «Добра воля». Зараз сформовані волонтерські групи для підтримки Революції гідності. Коли Росія окупувала Крим і частину територій Донбасу, навчені досвідом Майдану волонтери розпочали унікальні за розміром і форматом акції з підтримки українських учасників антитерористичної операції і переселенців і переселенців. Фактично волонтери взяли на себе функції держави із забезпечення армії, Національної гвардії, добровольчих батальйонів і військових госпіталів усім необхідним. Благодійність та волонтерство набрали в Україні небачених досі масштабів. За даними соціологів майже 78% українців чимось допомагають бійцям та переселенцям, третина дає гроші, інші – продукти, речі, особистий час, знання, зусилля. Цей потік громадської активності, який створився спонтанно, нині потребує спрямування та кращої організації.

Волонтерство в світі – це доказ того, що є ті, кому небайдужі проблеми суспільства, ті, хто робить добро заради добра та бачать силу у єдності. Якщо згадати теорію потреб А. Маслоу, можна зробити висновок, що люди, які виконують добровільну роботу, досягли вершини піраміди потреб, тобто реалізують потребу в самоактуалізації.

Роменська А.Ю.
НТУ «ХП»

**УКРАЇНСЬКА МОВА В СУЧАСНІЙ МОВНІЙ СИТУАЦІЇ
В УКРАЇНІ: СОЦІОЛІНГВІСТИЧНИЙ
ТА ЕТНОКУЛЬТУРНИЙ АСПЕКТИ**

Парадоксальність мовної ситуації в сучасній Україні полягає в тому, що мова етнічної більшості, яку Конституція проголосила державною зі всіма наслідками, що звідси мали б випливати, в умовах українсько-російської двомовності насправді й досі залишається у статусі мови меншості сучасного українського суспільства.

Серед важливих ознак сучасної мовної ситуації в українському суспільстві слід виділити 1) українсько-російську колективну двомовність і диглосію; 2) співіснування в єдиному українському просторі трьох регіонів з різними національно-культурними, соціально-політичними звичками; 3) формальний характер мовної політики у державі; 4) поступову і невідворотну англomовну експансію. Колективна двомовність в «українському варіанті» поширювалася і поширюється майже на всю територію країни і є асиметричною: в одних випадках вона завершується майже повним витісненням однієї з мов, а відтак – переходить у диглосію двох мов. Українсько-російська колективна двомовність зумовлюється кількома взаємопов'язаними чинниками: функціонально-стилістичним, територіальним, територіально-соціальним, віковим, конфесійним. Україна і в національно-культурному, і у мовному сенсі, а також за соціально-політичними традиціями та орієнтацією є територіально неоднорідною. Три великі регіони, з яких вона складається, свого часу належали різним державам, досить довго співіснували роз'єднано і возз'єднувалися поетапно – за різних політичних обставин і причин. Це слабо зрусифікований Захід; середньо зрусифіковані Північ та Центр та сильно зрусифіковані Південь і Схід. Розшарування регіонів, а надто максимальна поляризація Заходу (Галичина) та Сходу (Донбас) і Півдня у мовному протистоянні відбувається не лише за статусом і переважанням однієї з двох мов, а навіть за стратегією і тактикою регіональної мовної політики.

З уведенням обов'язкового українськомовного навчання в українській середній школі уможлиблюється сценарій: онуки українськомовних українців, діти їх російськомовних дітей, поступово будуть вертатися до рідної мови своєї національності: мови дідів і бабусь.

Однак очевидно, що без зміцнення статусу української мови як національної, без реальної державної мовної політики, спрямованої на під-

няття престижу української мови, без створення відповідних україномовних інфраструктур у суспільстві реалізація програми розумного регулювання мовним вихованням дітей приречена стати ще однією формальністю. Важливою проблемою в світлі сказаного є проблема мовної норми.

Офіційно прийнятим в Україні варіантом літературної мови послуговується доволі невелика частина україномовного населення. Різні кола носіїв української мови до певних її норм як справді українських та єдиних ставляться по-різному, часом обережно, часом з недовірою. Активізація мовотворчих і моворестраваційних процесів часом занадто бурхливих і не надто зважених, окрім багатьох позитивних змін, призвели також до розхитування мовностилістичних та правописних норм літературної мови, до нестабільності, а відтак – до браку авторитетності й, до погіршення мовної культури усної і писемної форм комунікації. Поки довкола українського правопису ось уже восьмий рік точаться запеклі дискусії, видавці на власний розсуд і смак використовують у текстах своїх видань елементи правописів 1960, 1990-1993 і навіть 1928 рр. Термінологічні словники, що вийшли протягом останніх п'яти-шести років в Україні, часом не можуть виконувати своїх прямих – довідково-допоміжних функцій. Деякі з них швидше нагадують історично-термінологічні розвідки, аніж лексикографічні видання.

Рудзевич А.М.

Хмельницька гуманітарно-педагогічна академія

СПЕЦИФІКА ПЕРЕКЛАДУ АНГЛІЙСЬКИХ АТРИБУТИВНИХ СЛОВОСПОЛУЧЕНЬ УКРАЇНСЬКОЮ МОВОЮ

Стаття присвячена дослідженню англійських атрибутивних словосполучень і особливостей їх перекладу на українську мову. Проблему перекладу англійських атрибутивних словосполучень досліджували: І. Алексєєва, І. Бойцова, Н. Варламова, Ю. Євтушевський, Дж. Леві, М. Марченко та ін. Актуальність проблеми перекладу англійських атрибутивних словосполучень, які використовуються для яскравого та оригінального сприйняття та вираження дійсності, обумовлена зростаючим інтересом лінгвістів до цього феномену.